

Noppes

Na het overlijden van onze Rottweiler Bommel bleef Daisy, ons andere hondje, alleen achter. Hoewel ze nog geen jaar bij elkaar waren, merkten we al vrij snel dat ze hem toch best miste. Omdat Daisy doof is, was hij altijd een soort van "oren" voor haar, ze keek naar wat hij deed zodat ze precies wist wanneer we gingen wandelen, waar we waren en wanneer het eten "geserveerd" werd.

Dus we besloten na een tijdje toch maar weer uit te gaan kijken naar een maatje voor d'r . Dagen, weken achter elkaar heb ik op de dierenasiel site gekeken, naar van alles en nog wat, van Rottweiler tot vuilnisbakje... genoeg leuke honden maar nee.....HIJ zat er nog niet tussen. Totdat ik heel toevallig een ontzettend schattige hond zag tussen het enorme aanbod van al die leuke dieren die een goed thuis verdienen. Een foto van een prachtige Basset met een blik om voor te smelten..... ik was meteen verkocht! Dat ie aan de andere kant van Nederland in het asiel zat, was bijzaak. Eerst maar es even bellen om wat meer info over hem te krijgen.

Dus hup de telefoon gepakt, maar helaas... hij was al opgehaald. Maar gelukkig ook goed nieuws, hij zat in de opvang voor Bassets, dus meteen op de site gekeken van Stichting Bassets Herplaatsen Nederland. Omdat ik weinig van het ras wist, eerst maar es rustig op internet wat informatie gelezen over het karakter en het wel en wee van dit hondenras en natuurlijk de Bassettest gedaan. Niet afgeschrikt door alle informatie en gewend aan een grote druppende en spetterende Rottweiler heb ik al vrij snel de telefoon gepakt en de Stichting gebeld. Het bleek om Yahtzee te gaan, een 11-jarige Basset die broodmager en als zwerver was gevonden. Gelukkig was ie na 1 dag al uit het asiel opgehaald en bij een opvanggezin geplaatst. Hier kon hij rustig een beetje bijkomen en weer wat aansterken na alles wat hij had meegemaakt.

Na een uitgebreid gesprek met de organisatie had ik er meteen een heel goed gevoel bij en hoopten we dat we in aanmerking konden komen voor Yahtzee. We konden haast niet wachten om kennis met hem te gaan maken. We kregen groen licht, dus gebeld met Corinna, degene die zo lief was om Yahtzee bij haar in huis op te vangen. We waren ontzettend blij dat we nog dezelfde avond even mochten komen kijken, dus hup de auto in. Gelukkig hoefden we niet meer half Nederland door om hem te zien, maar alleen een klein uurtje met de auto.

Natuurlijk hadden we Daisy even mee genomen om te zien of het zou klikken tussen die twee. Aangekomen werden we heel hartelijk ontvangen door het vrolijke en zware geblaf van 2 Bassets, gezellige boel dus! Ondanks alles wat Yahtzee had mee gemaakt, was hij supervrolijk en kwam hij meteen op ons af en lekker tegen mij aan leunen om zich uitgebreid te laten aaien en we waren op slag verkocht. Zo'n schat van een hond, hoe is het toch mogelijk dat dit soort dingen gebeuren? Met Daisy samen ging het ook goed, die installeerde zich meteen op zijn kussen met zijn klui en meneer vond alles best...

Onder het genot van een kopje koffie hebben we gezellig zitten praten, we wilden echt alles van hem weten. We waren helemaal weg van hem en wisten zeker dat we Yahtzee een goed tehuis konden bieden. Dus we besloten: Yahtzee zou bij ons op de boerderij van z'n oude dag kunnen gaan genieten!

Om Yahtzee nog even de tijd te gunnen wat bij te komen, spraken we af dat we hem over een week zouden ophalen. We konden haast niet wachten, maar een week later, op 25 september 2009, was het dan zover: Yahtzee komt! Of liever gezegd Noppes, want zo hadden we hem ondertussen genoemd.

Dankzij de intensieve en liefdevolle verzorging van Corinna en was hij ondertussen al iets aangesterkt. Hoewel Noppes nog wat moeite had met z'n evenwicht en nog wat slingerend heen en weer liep, was hij erg vrolijk en vond alles leuk.

Na een bakje koffie en met wat aanvullende informatie onder de arm vertrokken we met Noppes in de auto. Hij lag lekker languit op de achterbank, gezellig met zijn kop op mijn schoot. Thuis hup uit de auto en eerst even uitgebreid de tuin verkennen, ieder struikje, boompje en molshoopje wordt uitgebreid onderzocht. Morgen is het weiland aan de beurt..... en dan natuurlijk ook even kennis maken met de paarden.

Ook in huis voelt Noppes zich direct thuis en nestelt zich op z'n kussen bij de kachel. Hij vindt alles interessant en is een hele vrolijke hond. Hij scharrelt de eerste dagen lekker rustig door het huis en de tuin en ook Daisy leeft weer op en het gaat heel goed met hun samen. Hij krijgt 6x per dag kleine beetjes eten om rustig aan te sterken en de wandelingetjes houden we kort omdat zijn conditie erg veel langer nog niet toelaat. Maar na een aantal weken wordt hij steeds fitter, kan ie zelfs weer wat voorzichtig rennen en wordt ie steeds wat dikker. We zijn heel blij, hij gaat er steeds beter uit zien!

Ook de paarden vindt ie interessant, loopt overal zo op af en is nergens bang voor, stoere vent hoor! Ondertussen heeft ie ook kennis gemaakt met Jorik, een schapendoes en Tukker, de ruwharige teckel van een vriendin. Hij begroet alle honden vrolijk en reageert overal enthousiast op. Het is zo'n ontzettend leuke hond, het is onbegrijpelijk dat zo'n hond op straat beland en dat niemand hem mist.....

In huis heeft Noppes ook zo z'n streken, soms niet in beweging te krijgen na een dutje, behalve als je een lekker hondenkluijje voor z'n neus houdt. Of je komt onverwachts de kamer in en heeft ie zich stiekem languit op de bank geïnstalleerd. En hij kijkt je dan aan met zo'n blik van: dit bevalt me erg goed, waarom moet ik er vanaf? We moeten vaak ontzettend om hem lachen.

Er gaan weken voorbij, zijn conditie gaat met sprongen vooruit en de wandelingetjes worden steeds wat langer. Alles lijkt goed, maar het begint op te vallen dat Noppes wel veel water drinkt de laatste tijd. Dus maar even met hem naar de dierenarts. Na een uitgebreide test krijgen we helaas slecht nieuws, zijn nieren zijn er ontzettend slecht aan toe en werken nog maar voor 8%. Niet best... Alles wijst erop dat hij niet zo heel lang meer heeft te leven. Hoewel je met alles rekening houdt als je een "senior" in huis neemt, wil je dit soort dingen toch liever niet horen....

Uiteraard zijn we verdrietig door dit bericht, maar met een zak dieetvoer en medicijnen op zak, gaan we weer de deur uit en willen we proberen de nieraandoening zoveel mogelijk te vertragen om hem nog een zo fijn mogelijk leven te geven. Gelukkig is hij nog steeds vrolijk, aanhankelijk en eet hij erg goed. Blaffend staat hij bij de voerbak en kijkt erbij alsof ie wil zeggen, " schiet es op, ik heb honger"!

Ondertussen worden de dagen steeds korter, het is inmiddels december, begint het buiten al aardig koud te worden en komen de eerste sneeuwvlokjes uit de lucht dwarrelen. Noppes en Daisy genieten van de sneeuw, liggen er in te rollen en samen rennen ze door de sneeuw. Het is fijn om te zien dat hij het zo naar de zin heeft en dat hij zo goed hersteld van alles wat hij heeft meegemaakt. Als we naar de auto lopen, staat hij als eerste bij de kofferbak te blaffen om aan te geven dat het de hoogste tijd is voor een wandelingetje. In het bos huppelt hij vrolijk vooruit en kan hij uitgebreid staan te snuffelen bij een omgevallen boom of een struik, maar hij luistert vrij goed en komt (bijna) altijd als je hem roept. Je moet soms alleen wat geduld hebben....

De vorst en de sneeuw houden aan en rondom de boerderij verschijnen ware sneeuwduinen. Bij de dagelijkse wandelingetjes vindt hij het een uitdaging om niet over het pad, maar door de sneeuwduinen te klimmen. We vegen en scheppen heel wat af met al die sneeuw en soms banen we eerst een paadje voor hem, zodat hij er wat makkelijker door komt met die korte pootjes.

Weken gaan voorbij en de dierenarts informeert regelmatig hoe het met Noppes gaat. Hij is verbaasd dat het nog zo goed gaat met de oude heer gezien zijn lichamelijke toestand. Gelukkig merken we verder niets aan Noppes, hij is nog even vrolijk en ondeugend als altijd.

Langzaam verdwijnt de sneeuw en het ijs en wordt het zelfs weer een beetje warmer. We gaan het voorjaar weer tegemoet! Noppes en Daisy gaan lekker hun gangetje in de tuin en huppelen beiden nog vrolijk mee tijdens de wandelingetjes. We merken wel dat het tempo wat lager wordt van de twee "bejaarden" en de wandelingen worden dan ook wat korter en duren wat langer.

Het is inmiddels eind februari en we merken dat Noppes wat minder eetlust begint te krijgen. Hij staat niet meer ongeduldig te blaffen bij de voerbak en het eten gaat een stuk trager. Het lijkt erop dat waar we bang voor waren nu ook werkelijk zichtbaar wordt, de nieren takelen stukje bij beetje steeds verder af. De medicijnen die moeten voorkomen dat hij zich misselijk gaat voelen, krijgt hij gelukkig nog wel binnen maar de vraag is hoe lang dit nog goed gaat....

Noppes gaat verder gewoon z'n gangetje, hij scharrelt in z'n eigen tempo wat rond in en om het huis en slaapt veel. Er gaan 2 weken voorbij en zo langzamerhand wordt duidelijk dat zijn toestand nu wel snel achteruit gaat. Noppes heeft niet zoveel zin meer in het dieetvoer, dus besluiten we dat hij gewoon mag eten wat hij lekker vindt. En dus gaat er regelmatig pasta en andere etensresten door z'n eten en hij smult er lekker van! De oude man wil ook nog steeds graag mee voor een korte wandeling, staat dan ellenlang uitgebreid te snuffelen(tot we wortel schieten) om vervolgens uren te liggen snurken op z'n kussen. Zolang hij hier nog steeds plezier in heeft en nog steeds vrolijk is, laten we hem lekker z'n gang gaan.

Maar na een paar dagen gaat z'n conditie toch weer verder achteruit. Ondanks het feit dat hij ernstig ziek is, komt hij je nog steeds vrolijk begroeten en is hij nog steeds een echte knuffelkont. Op een avond laat Noppes merken dat hoewel hij even een plasje moet doen buiten, hij toch niet zo graag meer naar buiten wil of liever gezegd, dat het niet meer zo makkelijk gaat. Het kost hem teveel energie, dus tillen we hem naar buiten. Het wordt nu duidelijk dat hij niet meer zo lang te leven heeft en ik besluit die nacht bij hem in de woonkamer te blijven slapen. Ik wil bij hem zijn als er wat is of als het gewoon niet meer gaat. Die nacht wordt er een die ik niet snel meer zal vergeten.....

's Nachts rond een uur of drie, hij ligt lekker in z'n mandje en ik bivakkeer naast hem op de bank, duwt hij telkens tegen m'n hand om geaaid te worden. Zodra ik stop, begint ie te blaffen, zo van: ga nou effe door! Tegen de ochtend als ik net weer een beetje in slaap begin te vallen, geeft Noppes aan dat hij naar buiten moet voor een plasje. Het lukt hem echter niet om zelf uit z'n mand te komen, dus tillen we hem met mand en al naar buiten. Hem naar buiten tillen lukt nu ook niet meer, hij geeft aan dat hij pijn heeft en dat is het laatste wat we willen. Je merkt aan alles dat hij wel wil, maar dat z'n lichaam op is en dat het gewoon niet meer gaat.

Hoewel we het vreselijk vinden, nemen we dan de moeilijkste beslissing die je als hondenliefhebber moet nemen. Niet zo heel veel later zitten we met hem bij de dierenarts en moeten we helaas afscheid van hem nemen....

We zullen hem altijd herinneren als een ontzettend lieve hond, waar we met heel veel plezier en liefde voor hebben gezorgd en die we heel erg zullen missen.

Charmaine & Rompt